

giver Afkastning, navnlig f. Eks. i Landbrugsejendomme, skal opføres baade til Ejendomsbeskatning, Grundskyld og Ejendoms-skyldbeskatning, og til Formuebeskatning, skønt Formuerne ikke medfører Afkastning, som Uligheder og Ubilligheder, som der kan være Rimelighed i at tage Hensyn til, og som jeg derfor gerne ser den højtærede Minister give sig i Lag med. Ogsaa med Hensyn til hele Spørgsmaalet om Indkomstbeskatningen vilde jeg tro, den højtærede Minister gjorde Ret i paa ny at underkaste det en Overvejelse, om det ikke var rigtigt at gaa over fra Etaars-indtægt-Beskatning til gennemsnitlig Tre-aarsindtægt-Beskatning, hvilket er sikrere for Staten og bedre og langt mere betryggende for Borgerne, idet man ikke under vekslende Tider i et Aar med ringe Indtægt kan komme til at betale Skat af en meget stor Indtægt i det foregaaende Aar.

Kun vil jeg, idet jeg tilføjer disse Bemærkninger, sige, at det samlede Beløb af Formue- og Indkomstskatten, saaledes som den for Øjeblikket fremtræder, efter vor Mening ikke paa nogen Maade er for stor. Paa denne Finanslov regner Ministeren med, at Indkomst- og Formue- og Arveskat — Arveafgiften opføres ikke paa § 5, men paa Formuen — giver et Beløb af ca. 106 Mill. Kr., Omsætningsafgift og Gebyrer 33,7 Mill. Kr., Forbrugs- og Toldafgifter lige ved 200 Mill. Kr. De indirekte Skatter er med andre Ord ved at være to Gange saa store som de direkte Skatter. Der er ingen, som kan paastaa, at den direkte Beskatning, som Tilstandene er, andrager uforholdsmæssig store Beløb, derimod kan der i den Maade, hvorpaa Beløbene fremkommer gennem Indkomst- og Formueskattens Paa-ligning, være Urimeligheder, som det kan være rigtigt at optage til Revision.

Da det ærede Medlem Hr. Stauning har anmodet Formanden om at lade afstemme først over Ændringsforslag Nr. 478, hvad jeg har kunnet give Tilslutning til, ved jeg ikke, om det ikke vilde være rigtigt, om man derefter stemte over Spørgsmaalet angaaende Anvendelsen og til sidst om de Nedsættelser, som følger af, hvilken Vej man gaar. Hvis det er Indkomstskatten, der nedsættes, bliver det Nr. 128 og Nr. 129 som Følge af Afstemningen over Anmærkningsparagrafferne. Hvis ikke, bliver det den Ændring til § 14, som den højtærede Formand fuldkommen rigtigt i Gaar lod ud-gaa af Debatten og henstaa til Afgørelse her.

Formanden: Jeg skal i Anledning af de faldne Udtalelser om Afstemningen sige,

at efter min Mening maa man nødvendigvis først stemme over Ændringsforslag Nr. 478, derefter over Nr. 139 og saa eventuelt over Nr. 140, hvis Nr. 139 bliver forkastet.

Willesen: Det kan jo lyde ret bestikkende, naar der bliver peget paa, hvor smaa Draaber det vil blive, naar disse 9 Mill. Kr. skal uddeles til dem, der svarer Indkomst- og Formueskat. Det kan ogsaa lyde bestikkende, naar der peges paa, at det er de kommunale Skatteydere, der trænger til at hjælpes. Men det forekommer mig, at tænker man Spørgsmaalet om Anvendelsen af disse 9 Mill. Kr. igennem, er det alligevel ikke det rette Synspunkt at anlægge, i alt Fald ikke ud fra vort Syn paa Skattevæsenet.

Det, man nemlig først maa tilstræbe, er, at de 9 Mill. Kr. saa vidt muligt og gør-lygt under de forhaandenværende Omstændigheder vender tilbage til dem, der har betalt dem. Derfor var vi ogsaa stemt for det konservative Forslag om Tilbagebetaling af Valutaskatten. Da det ikke lod sig gøre under den Form, finder vi, at det Forslag, der er stillet af den højtærede Regering, er det, der kommer Formaalet nærmest. Vi erkender, at det ingeniunde fuldstændigt svarer til Formaalet, og at det ikke fuldt ud kan opfylde det Princip om Tilbagebetaling af Skat, der efter vor Mening med Ærette er frataget Borgerne; men under de for Haanden værende Omstændigheder vælger vi alligevel af to Onder det mindste ud fra Retssynspunktet, at søge saa vidt muligt at skabe Ækvivalent for de Værdier, der er frataget Borgerne. Naar man peger paa, at det uddeles draabevis, er det vel ogsaa taget draabevis. Det afgørende ud fra Retssynspunktet forekommer os ikke at være, om den ene faar mere og den anden mindre, men at de, der har betalt største Delen af denne Valutaskat og den Portion, der er tilovers, ogsaa saa vidt muligt faar Ækvivalent derfor.

Finansministeren (N. Neergaard): Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at Begrundelsen for denne Anvendelse af Overskuddet af Valutaskatten fra Regeringens Side kun kunde være den, at vi føler os nødsaget til at opfylde visse letsindige Valgløfter. Jeg skal heroverfor gøre opmærksom paa, at det Standpunkt, at det var rigtigt at anvende det overskydende Beløb af Valutaskatten til Skattelettelse, er for mit Vedkommende og for Venstres Vedkommende i det hele af meget ældre Dato end Valgløfter og Valget sidste Gang. Det kan dokumen-